

CONSELL PASTORAL:

Novetat Missa Diària de dilluns a divendres a les 8:00 a partir de l'octubre a la Capella del Santíssim

Iniciem el nou curs de la millor manera: Elaborant una trobada de membres significatius de la Comunitat que tenim una responsabilitat en la parròquia. Aquest està constituït per una xerrada inicial a partir de la Carta Pastoral del Sr. Bisbe que ens duu a un pla per a tres anys i en els quals se'ns demana: Conversió personal i comunitària; treballar perquè la comunitat sigui un espai de reflexió, celebració i acció; accentuar la comunicació amb les delegacions; oferir la pastoral vocacional als nostres joves; i preparar la visita Pastoral de mans del nostre Sr. Bisbe: Mons. Salvador Giménez.

Després d'aquesta reflexió duta a terme per Mn. Manel, el nostre rector, hem posat en comú els diferents dicasteris parroquials a partir de l'explicació de cadascun dels responsables: catequesis, economia, obres, Càritas,...

Tot aquest treball que s'anirà exposant a l'acabar les celebracions eucarístiques ha anat precedit d'una dinar de germanor.

També des de la parròquia us oferim la possibilitat de participar del Consell Parroquial. Si algú està interessat que ho faci saber al rector o a qualsevol dels membres del Consell Parroquial (podeu veure les fotos).

LA MONTSE ENS PARLA: RESILIÈNCIA

La resiliència és la capacitat de fer front a les adversitats, sortint-ne enfortit. Aquesta capacitat resideix en tota persona, no és quelcom excepcional. És un procés dinàmic, constructiu, d'origen interactiu que optimitza els recursos humans i permet sobreposar-se a les situacions adverses. Quelcom es posa a prova en situacions d'un fort estrès, com per exemple, degut a la mort sobtada i inesperada d'un ésser estimat, situacions d'haver sofert mals tractes o abús físic o psíquic, malalties, abandó afectiu, fracàs, realitats de pobresa.

A l'actualitat hi ha una gran varietat de proves psicomètriques, des de l'àmbit de la psicologia, que mesuren aquest constructe. Al 1er Congrés Mundial de resiliència realitzat a París al febrer del 2012 es va definir que la Resiliència és un terme format per vuit pilars, i per tant, variables associades a aquest; tals com: autonomia, afrontament, autoestima, consciència, responsabilitat, esperança/optimisme, sociabilitat intel·ligent i tolerància a la frustració.

En termes generals, es conclouia que la resiliència és saber afrontar l'adversitat d'un mode constructiu, saber adaptar-se amb flexibilitat i sortir-ne fort del succés traumàtic. Significa una combinació de factors que permeten a un infant, a un adult, superar els problemes de la vida, i construir sobre ells. A més, varis estudis científics han posat èmfasi en el terme d'espiritualitat/religiositat, com un component bàsic de la resiliència. En aquest sentit, la creença en Déu i la Fe, prenen rellevància com a base d'una construcció resilient de l'ésser humà.

Per exemple, un dels estudis realitzat per Pentz (2002), els participants del qual foren 13 adults que sofrien diferents tipus de càncer, es comprovà que eren persones amb una adequada capacitat de recuperació i desig de viure. Eren resilents front la destrucció ocasionada per la malaltia. Aquests comptaven amb un bon suport familiar i/o social, però també es detectava que tenien Fe i espiritualitat, la qual cosa, els ofrenava unes millors condicions per fer front a la malaltia, en comparació als adults majors que es mostraven o es definien com a no creients; de fet, els primers van arribar a mostrar sentiments de gratitud vers Déu. Per la seva part, la investigació realitzada per Pierii i Stuijbergen (2010) amb 630 adults majors de 65 anys diagnosticats amb síndrome postpolio (deteriorament de les unitats motores que pot conduir a una nova paràlisi), va concloure que la relació entre els factor de PR (resiliència psicològica), entre els quals destacava amb un percentatge major el creixement espiritual com a predictor principal, la simptomatologia depressiva era menor. Per tant, tot i la cronificació de la malaltia, les persones que desenvolupaven sentiments d'esperança, optimisme i creença ferma en Déu els permetia ser resilents. A major creixement espiritual, menors són els símptomes depressius. També víctimes sobrevivents del huracà Katrina (Lawson i Thomas, 2007) van incloure en les seves vides la lectura diària de la Bíblia, la comunicació i diàleg amb Déu com a font d'orientació, protecció i gratitud, així com renaiement amb major força d'una conducta d'ajuda cap als altres, com a conseqüència de la Fe i la devoció.

Podem dir que l'espiritualitat impulsa la persona a transcendir i donar-li un propòsit a la vida, fent ús dels mitjans sans i recursos personals, amb especial vinculació directa amb Déu i pertinença a la Comunitat que li brinda el suport necessari. Quelcom també és present dins un context científic i terapèutic. L'Església i la permanent presència de Crist en la vida quotidiana, afavoreixen el benestar psicològic individual, alhora, que tenen un impacte evident en la comprensió de la resiliència i proporciona l'enfortiment de les fortaleses i qualitats humanes.

Montserrat Berenguer Messeguer

DOS HEROIS: L'ANTONIETA I EL JUANMA

Ets feliç amb la teva família, els teus fills, els teus amics... i de repent un dia et diuen que et pots morir, que tens càncer. El primer que penses, per què a mi? Apareix la por a perdre tot allò que estimes.

Després amb l'ajuda de tots els teus éssers estimats i en especial de la família ho afrontes i batalles amb totes les teves forces. La malaltia no ens allunya de Déu, tot el contrari serveix per apropar-nos més a ell del que un ja està. Des de la nostra profunda fe en Déu, acceptes, assumeixes el destí que Déu ha volgut per nosaltres. Tots sabem que estem de pas en aquest món, només Déu decideix quan ens crida davant seu.

Cada persona respon de manera diferent davant el patiment i la mort. És una crisi vital de gran impacte emocional on les reaccions més freqüents són la por, la incertesa, la negació, sentiments de tristesa, ràbia, sentiments de dependència i aïllament, amb gran repercussió en el funcionament social i laboral, família i amics. L'assimilació i la forma de fer front al procés de la malaltia es veuran condicionats per la manera de ser de les persones i les estratègies que sigui capaç de desenvolupar davant la situació. Davant la malaltia tots els recursos de la ciència són necessaris, però assumir la malaltia ja és una tasca diferent i superior que requereix la llum de la fe i la saviesa del cor.

Seguir Jesús és un compromís de vida que a vegades ens demana sacrificar-nos pel bé dels altres. Per això la comunitat cristiana, si te una veritable saviesa del cor, si els seus membres tenen aquell cor nou que Crist crea en nosaltres per mitjà de l'Esperit Sant, no pot oblidar de cap manera els malalts, els seus membres que sofreixen. El dolor, si és acollit amb fe, es converteix en un sofriment que no pot treure la pau i la felicitat, perquè està il·luminat per la llum de la resurrecció. El do de la fe il·lumina tota la realitat de la vida humana i dona resposta positiva a la realitat coent de la malaltia i de la mort. Certament, la malaltia i la mort perduren en l'existència terrenal després de la salvació de Jesucrist, però han perdut el seu sentit negatiu. A la llum de la fe, la mort del cos, vençuda per la de Crist, es converteix en passatge obligat vers la plenitud de la vida immortal. "De pobres i que pateixen sempre en tindreu amb vosaltres" (Mt : 26,11), adverteix Jesús i l'Església

els troba constantment en el seu camí, considerant les persones malaltes com un camí orientat per trobar Crist, per acollir-lo i per servir-lo.

Això també passa en el nostre temps, quan, tot i els molts avenços de la ciència, el sofriment interior i físic de les persones planteja seriosos interrogants sobre el significat de la malaltia i del dolor i sobre el perquè de la mort. Aquestes són preguntes existencials, a les que l'acció pastoral de l'Església ha de respondre a la llum de la fe, tenint davant els ulls el Crucificat, en el qual apareix tot el misteri salvífic de Déu Pare, "Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell?" (Rm 8,32). La comunitat cristiana sap molt bé que, tant el malalt com la família, en la prova de la malaltia, no se'ls pot deixar sols. I hem de donar gràcies al Senyor per les belles experiències de fraternitat dins de la comunitat, que ajuden a les famílies a travessar el difícil moment del dolor i del sofriment. Aquesta proximitat cristiana, de família, és un veritable tresor per a la parròquia; un tresor de saviesa, que ajuda les famílies en els moments difícils i fa entendre el Regne de Déu millor que molts discursos!! Tots els cristians hem de tenir molt clar i molt present que, cada un de nosaltres estem cridats a portar la llum de la Paraula de Déu i la força de la gràcia als que pateixen i als

que els assisteixen, familiars, metges, infermeres, perquè el camí d'aquells que ho necessitin sigui realitzat amb més humanitat, amb dedicació generosa, amb amor evangèlic, amb tendresa. Perquè sempre aquesta proximitat cristiana, fa sentir-te acompanyat, en el dur camí de la malaltia i sentir-te atenuat amb paraules esperançadores, plenes d'amor, d'acompanyament, d'afecte cristià, de Déu!!, que sempre et fa alleugerir del pes que ja portes. Gràcies a totes aquelles persones que porten Déu a dins i que t'acompanyen i no et deixen defallir. "T'ho repeteixo: sigues ferm i decidit, no tinguis por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu, seré amb tu arreu on aniràs". (Jos 1,9)

que els assisteixen, familiars, metges, infermeres, perquè el camí d'aquells que ho necessitin sigui realitzat amb més humanitat, amb dedicació generosa, amb amor evangèlic, amb tendresa. Perquè sempre aquesta proximitat cristiana, fa sentir-te acompanyat, en el dur camí de la malaltia i sentir-te atenuat amb paraules esperançadores, plenes d'amor, d'acompanyament, d'afecte cristià, de Déu!!, que sempre et fa alleugerir del pes que ja portes. Gràcies a totes aquelles persones que porten Déu a dins i que t'acompanyen i no et deixen defallir. "T'ho repeteixo: sigues ferm i decidit, no tinguis por, no t'acovardeixis. Jo, el Senyor, el teu Déu, seré amb tu arreu on aniràs". (Jos 1,9)

"Amb fe i amor, de les nits fosques, en podem treure una gran llum"

